

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069005648/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ligger En nede i Fartøiet! Skulde han være falden? Løb ned til Landingsbroen alt hvad du kan; jeg kommer strax efter.» Denne Tale, der i afbrudte Perioder naaede den ulykkelige Claudines Øren, blev hørt med en Hjertebanken, der næsten bragte hende til at falde i Afmagt. Pludselig blev hun greben af en besynderlig Kraft, hun sprang op og løb endnu hurtigere end den ilende Tjener ned til Broen, fra hvis yderste Spids hun med stive Øine fulgte den sig nærmende Jolle, i hvilken man nu tydelig saae en Mand ligge, bedækket med en Kappe, medens en anden, i hvem Claudine gjenkjendte en Læge, sad nede paa Bunden ved hans Side, og Ferdinand stod som fastnaglet, med Øinene ligesom spørgende hæftede paa Dennes Ansigt. Claudine var i et af disse Øieblikke, hvori et Menneske synes at have glemt sin egen Tilværelse, og i en Spænding, der, idet den bedøver alle Følelser, bevirker, at Smerten ikke føles med Bevidsthed. Baaden var nu lige ved Landingsstedet. Grossererens, Tjenestefolk, Fiskere kom ud paa Broen. De trængte den stakkels Claudine tilside uden at lægge videre Mærke til hende.

Grossererens raabte til Ferdinand: Er han død?

– Nei, men saaret.

Jollen lagde nu til, og Ferdinand sagde til sin Onkel: Vi bringe ham her til Dem, istedenfor til Fredriks Hospital, som vi først havde isinde. Han vilde saa nødig paa Hospitalet, han vilde hjem i sit Logis, hvor han paa ingen Maade kan have det godt. Doctoren meente ogsaa, at det nærmeste Sted var det bedste, eftersom han har mistet meget Blod og desuden ...

Grossererens afbrød ham: Gjør ingen Ophævelser. Alting er rede til hans Modtagelse.

Med stor Omsorg blev nu den Syge baaren til Huset, ledsaget og fulgt af en heel Skare af de Tilstedeværende. Claudine gik taus og bleg med de Øvrige, Ferdinand gik hen til hende, lagde hendes Arm i sin, og hviskede: Du her! stakkels Claudine! Tro mig, jeg har tænkt paa dig under alt Dette.

Medens nu Lægen og de andre Mænd vare beskæftigede med den Saarede, lukkede Claudine sig inde i sit Værelse og søgte at fatte sig. Der var dog endnu Liv, altsaa dog ogsaa Haab. Den Elskede var bragt til hendes Hjem, det var en stor Trøst.

Nu bankede det paa hendes Dør og Ferdinand traadte ind med et